

ע"פ 61868/03 - דרוש רבאה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעורוים פליליים

ע"פ 14-03-61868 רבאה(עצי) נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"ג

כב' השופטת מרים סוקולוב

דרוש רבאה (עצי)

המעערע

ע"י ב"כ עו"ד פ' סורין

נגד

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ב' פלוס

המשיבה

פסק דין

בתאריך 29.6.2013 שיחקו שני קטינים במקום שנקרא "סקיט-פארק" גלית בתל-אביב". על-פי הנטען בכתב אישום שהוגש נגד המערע, הוא גנב את תiko של אחד הקטינים שבו היה איפוד השיר לקטין ואשר הבחינו בכך הקטינים, אימם המערע על המתלון תוך הוצאה סכין והשמעת מילימ"מ מאימות.

בית-משפט קמא (כב' השופט ש' אבנור) הרשיע את המערע בשתי העבירות שייחסו לו בגין המסכת העובדתית שפורטה לעיל, קרי: גנבה ואיומים ועל כך הערעור בפנינו.

נדגיש, כי אין בפנינו ערעור על העונש.

המסד הראייתי שהיה בפני בית-משפט קמא כלל את אלו:

א. עדויותיהם של שני הקטינים. שני הקטינים זיהו את המערע בזמן מעשה, האחד זיהה את פניו והשני זיהה אותו על-פי האופנים שהיו ברשותו.

ב. המערע עצמו לא הכחיש שהותם במקום.

ג. בפני הפקח הירוני שניגש אליו בעקבות תלונות הקטינים מיד בזמן מעשה, טען המערע כי לא גנב מWOOD, אולם לא טען כי לא היו דברים מעולם.

בית-משפט קמא נתן אמון בעדויות הקטינים, סבר כי העדויות מהוות חיזוק אחת לשניה ובכך נتمלה דרישתו של סעיף

55 לפקודת הראות. הראות הנוספות אף הן תומכות בגרסת הקטינים ועל-כן כאמור הרשיע את המערער.

לטענת הסגירות, שגה בית-משפט קמא באמון שנית בקטינים. לטענתה, לאחד הקטינים (הקטין סמ) הייתה טרונית קודמת כלפי המערער בשל איורים קודמים ביניהם ומשכך, מצא מקום לבוא עמו חשבון והעליל עליו את שהעליל.

שאלנו מספר פעמים את הסגירות האם הטענה היא לטעות מצד הקטין או שמא לעיליה, ובסיומו של דבר אנו מבינים כי התשובה היא, כי מדובר בעיליה על רקע האירועים הקודמים ביניהם. הסגירות מפנה עוד לשורה של סתיות בדברי הקטינים, שלשيتها, צרכות להביא לכך שערצת הערעור תתעורר במצבם המהימנות של בית-משפט קמא.

אם אמרנו שאין ממש בערעור זה אמרנו מעט. הערעור מושתת כלו על מצאי מהימנות שאין כל סיבה להתעורר בהם. לא קיימת בתיק זה בעיה של זיהוי שהרי אין מחלוקת שהקטין סמ הכיר את המערער קודם לכן, שעל-כן לא היה צריך כלל לעורוך מסדר זיהוי וכיו"ב.

הקטין סמ העיד כי ראה את המערער מחתט בתיק שנגנבו. הקטין דיב אומנם לא ראה את פניו של המערער אולם זיהה אותו לפי האופנים שהיו ברשותו. המערער לא הכחיש את שהותו במקום ולא הכחיש גם כי הקטינים פנו אליו בזמן אמת והティחו בו את האשמה. לכך מצטרפת גם עדותו של הפקח שפנה אל המערער ושאל אותו באשר לטענת הקטינים. ניתן היה לצפות שהמערער, אם אכן לא היה לו יד בדבר והוא לא נגע בתיק, יענה במיללים: "על מה אתה מדבר" או מילים ברוח דומה, אלא שלאvrן ענה המערער ותשובה הייתה כי הוא לא גנב, משמע כי הוא ידע על מה מדובר ומה האשמה המוטחת בו.

לא מצאנו ממש ברשימת הסתיות שהפנתה הסגירות. בית-משפט קמא, גם אם לא התקיים לכל סתייה, התמודד עם נושא זה וקבע כי מדובר בשני קטינים מפוזדים שאין לבוא עם חשבון אם לא אמרו עובדה מסוימת וכי גרעין עדותם נכון ומדויק.

קובעה זו מקובלת עליינו שעל-כן אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודיע היום ח' אלול
תשע"ד, 03/2014
במעמד הנוכחים.

מרים סוקולוב, שופטת
ג'ורג קרא, ס"ג

דבורה ברלינר, נשיאת
אב"ד